

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 20. augustā iesniedza Sąd Najwyższy (Polija) –
Polkomtel Sp. z o.o./Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

(Lieta C-397/14)

(2014/C 431/14)

Tiesvedības valoda – poļu

Iesniedzējtiesa

Sąd Najwyższy

Pamatlietas puses

Prasītāja: Polkomtel Sp. z o.o.

Atbildētājs: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Tiesvedības dalībnieks: Telekomunikacja Polska S.A. w Warszawie (agrāk – Orange Polska S.A. w Warszawie)

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (universālā pakalpojuma direktīva) ⁽¹⁾ 28. pants sākotnēja redakcijā ir jāinterpretē tādējādi, ka piekļuve numuriem, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, ir jānodrošina ne tikai galalietotājiem no citām dalībvalstīm, bet arī galalietotājiem no attiecīgā publiski pieejamā komunikāciju tīkla operatora dalībvalsts ar sekām, ka šī pienākuma izpildes pārbaudei, ko veic valsts regulatīvā iestāde, tiek paredzētas prasības, kas izriet no Savienības tiesību efektivitātes un valsts tiesību interpretācijas atbilstoši Savienības tiesībām principiem?
- 2) Ja atbilde uz 1. jautājumu ir apstiprinoša: Vai Direktīvas 2002/22 28. pants, skatīts kopā ar Pamattiesību hartas 16. pantu ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai izpildītu pirmajā normā minēto pienākumu, var tikt piemērota procedūra, kas valsts regulatīvajām iestādēm ir paredzēta Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/19/EK ar piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu (piekļuves direktīva) ⁽²⁾ 5. panta 1. punktā?
- 3) Vai Direktīvas 2002/19 8. panta 3. punkts, skatīts kopā ar Direktīvas 2002/22 28. pantu un Pamattiesību hartas 16. pantu, vai Direktīvas 2002/19 8. panta 3. punkts, skatīts kopā ar Direktīvas 2002/19 5. panta 1. punktu un Pamattiesību hartas 16. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai nodrošinātu publiski pieejama komunikāciju tīkla iekšzemes operatora galalietotājiem piekļuvi pakalpojumiem, kas tiek sniegti cita iekšzemes operatora tīklā, izmantojot numurus, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, valsts regulatīvā iestāde var noteikt norēķinu starp operatoriem par savienojumu principus, izmantojot nodevu par zvana savienojuma pabeigšanas nodrošināšanu likmes, kas ir noteiktas vienam no operatoriem, pamatojoties uz Direktīvas 2002/19 13. pantu, atkarībā no izmaksām, ja operators šādas likmes piemērošanu ir piedāvājis sarunu, kas notikušas, izpildot Direktīvas 2002/19 4. pantā paredzēto pienākumu, bet nav novedušas pie labvēlīga rezultāta, gaitā?

⁽¹⁾ OV L 108, 51. lpp.

⁽²⁾ OV L 108, 7. lpp.

**Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (sestā palāta) 2014. gada 26. jūnija spriedumu lietā T-372/
11 Basic AG Lebensmittelhandel/Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)
2014. gada 20. augustā iesniedza Basic AG Lebensmittelhandel**

(Lieta C-400/14 P)

(2014/C 431/15)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Basic AG Lebensmittelhandel (pārstāvji – D. Altenburg, T. Haug, advokāti)

Citi lietas dalībnieki: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi), Repsol YPF, SA

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Eiropas Savienības Tiesas (Vispārējās tiesas) 2014. gada 26. jūnija spriedumu lietā T-372/11 un nosūtīt lietu Vispārējai tiesai atkārtotai izskatīšanai;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd Vispārējās tiesas veikto “izplatīšanas pakalpojumu” definīcijas interpretāciju, kura no juridiskā pamatojuma viedokļa ir pirmais aplūkojamais jautājums pirms pakalpojumu salīdzināšanas. Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa savam vēlākam sajaukšanas iespējas starp attiecīgajām preču zīmēm novērtējumam kā juridisko pamatu ir izmantojusi kļūdainu uztveri.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka EKT galvenais uzdevums ir veikt vienvērtīgu attiecīgo pakalpojumu jēdziena un apjoma (spriedumi lietā C-418/02 *Praktiker*, 33. punkts; apvienotajās lietās no C-414/99 līdz C-416/99 *Zino Davidoff* un *Levi Strauss*, 42. un 43. punkts) un 2012. gada 19. jūnija sprieduma lietā C-307/10 “IP-Translator” interpretāciju, saskaņā ar kuru “precēm un pakalpojumiem, lai tie varētu pildīt preču zīmes kā izcelsmes norādes funkciju, ir jābūt objektīvi definējamiem”, un lūdz EKT sniegt “pietiekami precīzu un skaidru” “pakalpojumu izplatīšanas” definīciju.

Pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas domām, “izplatīšanas” pakalpojumam ir ļoti šaurs apjoms un tajā ir ietvertas šādas darbības: “*transports; iepakošana un preču uzglabāšana*”, bet nav ietverti “mazumtirdzniecības un vairumtirdzniecības” pakalpojumi. Apelācijas sūdzības iesniedzēja turklāt norāda, ka Tiesa spriedumā lietā “Praktiker” ir paskaidrojusi, ka “mazumtirdzniecības” (35. klase) – atšķirībā no 39. klasē ietilpstošajiem pakalpojumiem – mērķis ir preču pārdošana patērētājiem, turpretī apelācijas sūdzības iesniedzējas darbība aptver “*inter alia, tirdzniecībā piedāvāto preču sortimenta izvēli un dažādu tādu pakalpojumu piedāvāšanu, kuru mērķis ir mudināt patērētāju noslēgt darījumu ar attiecīgo pārdevēju, nevis ar tā konkurentu*”.

Apelācijas sūdzības iesniedzējas skatījumā nevar neņemt vērā vispārēju “izplatīšanas” klasificēšanu Nicas [Nolīguma] 39. klasē, jo EST spriedumā lietā “Praktiker” skaidri ir pamatojusi savu argumentāciju, atsaucoties uz paskaidrojuma piezīmi saistībā ar 35. klasi Nicas [Nolīgumā] (C-418/02, 36. punkts).

Tādēļ Vispārējās tiesas nolēmums ir jāatceļ un jānosūta tai atpakaļ atkārtotai izskatīšanai.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 25. augustā iesniedza Nejvyšší soud České republiky (Čehijas Republika) – Marie Matoušková, tiesas komisāre mantojuma lietās/Misha Martinus un Elisabeth Jekaterina Martinus, ko pārstāv David Sedlák kā aizbildnis; Beno Jeriěl Eljada Martinus

(Lieta C-404/14)

(2014/C 431/16)

Tiesvedības valoda – čehu

Iesniedzējtiesa

Nejvyšší soud České republiky